

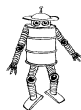
Do průšvihů a ze školy

„Průšvih?“ zeptal se trochu roztřeseně Jeff. „Proč mám průšvih?“ Ačkoli byl hodně vysoký, bylo mu teprve čtrnáct a připadalo mu, že tuhle otázku pokládá minimálně posledních dvanáct let.

Nejdříve ji musel klást svým rodičům a potom staršímu bráchovi, učitelce i počítačové kontrole. Tenkrát to nebylo tak hrozné, ale tím, že ji teď musel položit náčelníkovi Vesmírného velení, vytvořil nový rekord. A moc dobře se přitom zrovna necítil.

Hned vedle Jeffa stál agent Dvojka Gidlow, který mu vůbec nepomáhal. Byl oblečený celý v šedém a pohrdavě si Jeffa měřil vzteklýma rudýma očima. Dokonce i jeho kůže působila bezbarvě a nezdravě.

„Vy nejenže *máte* průšvih,“ řekl Jeffovi Gidlow. „Vy sám *jste* průšvih.“ Otočil se k admirálovi Yobovi a prořízl vzduch vodorovným máchnutím ruky, jako by jí

projížděl Jeffovým krkem. „Pane admirále, když se nějaký potíživista hrabe v počítačích...“

Admirál neztrácel klid. Vesmírná akademie, podléhající Vesmírnému velení, se musela vyrovnávat s vážnými problémy a on přitom pořád stál v jejím čele. Takhle záležitost s nezdárným kadetem nepředstavovala nic, kvůli čemu by se měl přetřhnout.

Navíc se mu Jeff zamlouval, protože to byl takový ten vytáhlý a nemotorný puberták, jakým byl před lety i on sám (i když o to nešlo), a Gidlowův úporný důraz na disciplínu admirála často unavoval (ačkoli i to bylo vedlejší).

„Ale no tak, Gidlowe,“ napomenul admirál Gidlowa a široké černé čelo mu zvrásnil lehce zamračený výraz, „proč takový povyk? Nezapomeňte, že k akademii nepatříte a nemáte tu žádnou pravomoc. Jestli chcete každou vylomeninu řešit tím, že mi dotyčného kadeta přivlečete do kanceláře, aby si ho vzala do parády Federální bezpečnost, nezbude mi na nic jiného čas. Zatím jsem pochopil jen to, že se snažil učit ve spánku, a proti tomu naše směrnice nic nenamítají.“

„Nenamítají, pane admirále,“ odvětil Gidlow, „pokud to děláte správně. Dělat to špatně je něco jiného. On se připojil do hlavní počítačové sítě – tvrdí, že nešťastnou náhodou...“

„No ovšemže náhodou, agente Gidlowe,“ prohlásil Jeff vážně. Odhrnul si kučeravé hnědé vlasy z očí a co nejvíc se narovnal, aby byl vyšší než agent. „Tedy, proč bych to dělal schválně?“

Gidlow se nepříjemně usmál. Jeho dosti špičaté zuby působily stejně šedivě jako jeho oblečení a nezdravě vypadající kůže. „Tak jste to provedl z hlouposti, kadete, je-li vám to milejší, což není o nic lepší. Pane admirále, jdu s tím za vámi, protože je to na vyloučení za porušení bezpečnosti a řešení je na vás.“

„Bezpečnosti?“

„Způsob, jakým se tento kadet do hlavní počítačové sítě připojil – nešťastnou náhodou, jak tvrdí –, vedl k tomu, že kuchyňský počítač dostává nesprávná data.“

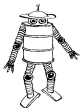
„Data? Jaká data?“

Gidlow našpulil rty. „Nebylo by správné probírat to před kadetem.“

„Neblázněte, Gidlowe. Jestli je to na vyloučení, má tenhle mladík právo vědět, co provedl.“

„Jedna věc je – a možná by to samo o sobě stačilo –, že kvůli jeho idiotskému připojení teď jde přes kuchyňský počítač *všechno*. A to mimo jiné znamená, že veškeré recepty jsou teď ve svahilštině osadníků na Marsu.“

Admirál, který si pohrával s tlačítky na svém psacím stole, se zahleděl na svůj osobní prohlížeč a začal se

pochechtávat. „Vidím, že jistý Jefferson Wells, čtrnáct let, z marsovské svahilštiny minulý semestr propadl.“

„Ano, pane,“ přisvědčil Jeff a snažil se neošivát. „Nejspíš jsem ji nepochopil. Teď se připravuju na náhradní termín, pane, a snažil jsem se ve spánku učit na závěrečnou zkoušku příští týden. To s tím počítačem mě hrozně mrzí. Myslel jsem, že postupuju správně podle instrukcí, a marně přemýšlím, kde jsem to pokazil.“

„Protože přemýšlet neumíte, tečka,“ odtušil Gidlow. „Výsledkem samozřejmě je, pane admirále, že než se recepty znovu převedou do základní terranštiny nebo než počítač v kuchyni přeprogramují tak, aby si s marsovskou svahilštinou poradil, neexistuje způsob, jak udržet kuchyni v chodu. Nikdo z Vesmírného velení se nenají. Nevydají nám dokonce ani jídlo v plechovkách. Myslím,“ dodal rozmrzele, „že bychom mohli dostat jednu dodávku řapíkatého celeru, kterou ještě nezadali do systému.“

„Cože?!“ zaburácel Yobo.

Jeff se nervózně ošil. Zamrazilo ho, neboť si vzpomněl, že admirál Yobo je proslulý jak důkladnou znalostí marsovské svahilštiny – včetně jejích barvitých kleteb –, tak i nesmírnou chutí k jídlu.

„Ano, pane,“ potvrdil škrobeně Gidlow.

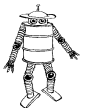
„Ale to je směšné,“ procedil admirál mezi zuby. „Ten počítač by měl marťansky umět.“

Gidlow pohlédl úkosem na Jeffa, který se pokoušel ještě vylepšit svůj strnulý postoj v pozoru. Gidlow téměř zašeptal: „Do kuchyňského počítače se dostala se vším ostatním i velmi důležitá tajemství, a počítačová kontrola teď tvrdí, že všechno v něm je přísně tajné. To znamená, že robotičtí kuchaři nebudou fungovat a že než se do kuchyňského počítače dostaneme, abychom s tím mohli něco udělat, uplyne dlouhá doba.“

„Což znamená,“ shrnul admirál, „že uplyne dlouhá doba, než dostanu – než kdokoli z nás dostane – něco k jídlu.“

„Ano, pane, a proto je to také na vyloučení. Dokonce budeme muset tohoto kadeta mentálně rozcupovat, než jej vyloučíme, abychom zjistili, zda se nějaké přísně tajné materiály nenaučil.“

„Ale pane Gidlowe,“ hájil se Jeff poněkud chraptivě, protože mu hrůzou vyschlo v ústech – historky o tom, co se může lidem při vpádu do mysli stát, už slyšel –, „já svahilsky vůbec neumím. Dokonce ani teď. To učení ve spánku mi vůbec nepomohlo, takže jsem žádné přísně tajné materiály nezískal. Nezískal jsem nic kromě pár divných marsovských receptů...“

„Divných?“ zamračil se admirál. „Vám připadá marsovské jídlo divné?“

„Ne, pane, tak jsem to nemyslel...“

„Pane admirále,“ prohlásil Gidlow, „očividně získal přísně tajné informace, které považuje za recepty. Rozcupován být musí.“

Jeff začal propadat zoufalství. „Nic přísně tajného v sobě nemám. Jen recepty. Divné jsou jen proto, že jsou v marsovské svahilštině, které nerozumím, jak vám pořád opakuju.“

„Jak potom víte, že jsou to recepty? Aha? Aha? Pane admirále, tenhle malý potížísta se snaží přesvědčit sám sebe.“

„Znám marťanské názvy některých jejich jídel,“ vysvětloval Jeff. „Proto to vím. Rád chodím do marťanských restaurací. Brácha mě do nich brával pořád. Vždycky říká, že marťanské kuchyni se nic nevyrovná.“

„Přesně tak.“ Admirál Yobo se přestal mračit a přikyvoval. „Přesně tak. Váš bratr je rozumný mladík.“

„To s tím nijak nesouvisí, pane admirále,“ řekl Gidlow. „Tento kadet bude muset školu opustit a jít se mnou. A já zjistím, co všechno ví.“

„Já nemůžu ze školy odejít,“ namítl Jeff. „Semestr už pomalu končí a já se zapsal na letní školu, abych se naučil pokročilou robotiku a vynalezl hyperpohon.“

„S vašimi záznamy byste jej nejspíše využil k odeslání Vesmírného velení do Slunce,“ uchechtl se Gidlow. „Žádný hyperpohon nikdo zatím ještě nevymyslel a ani nevymyslí. A jestli to někdy někdo udělá, nebude to ůl-pas, jako jste vy. Do školy se nevrátíte, protože jste vy-loučen – doufám, že natrvalo.“

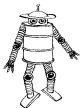
Yobo se velmi tiše otázal: „Není tohle rozhodnutí na mně?“

„Ano, pane admirále,“ přisvědčil Gidlow. „Ale za daných okolností zjistíte, že k jinému rozhodnutí dospět nemůžete. Tam, kde jde o otázky bezpečnosti...“

„Prosím vás,“ bránil se Jeff chabě, „všechno to byla jen nešťastná náhoda.“ Tmavým obložáním pokryté stěny admirálovy soukromé pracovny jako by jej začaly obkličovat a Gidlow jako by se zvětšoval a šedivěl.

„Nešťastná náhoda? Ha! Ohrožujete Sluneční federaci,“ prohlásil Gidlow. „A i kdybyste ji neohrožoval, váš pobyt na této akademii skončil. Poplatky za školné kadeta Jeffersona Wellse jsou čirou náhodou dávno po splatnosti, pane admirále. Celou záležitost jsem prošetřil a zjistil, že žádné peníze na uhrazení platby neexistují. Rodinná korporace Wellsových zkrachovala. Postaral se o to Farley Gordon Wells, přezdívaný Fargo Wells.“

„Ne! To je l... To není pravda!“ vykřikl pobouřeně Jeff.

Admirál Yobo se ve svém obrovském křesle naklonil dopředu. „Hlavou rodiny je Fargo Wells?“

„Ano, pane,“ potvrdil Gidlow. „Vy ho znáte?“

„Jen trošku, trošičku,“ odpověděl Yobo s nečitelným výrazem ve tváři. „Kdysi sloužil ve flotile.“

„A byl nucen rezignovat – mám dojem, že pro všeobecnou neschopnost. Rodinu zjevně řídí on. A při zacházení s rodinnými financemi si počíná stejně nekompetentně.“

„Tak to není! Tak to není!“ prohlašoval Jeff.

„Pokud to není neschopnost, pak je to sabotáž. Jiná možnost není. Možná ho platí Ingova Liga pro převzetí moci. Třeba je jedním z Ingových špiónů.“

„To se pletete!“ vykřikl Jeff. „Můj brácha není žádný zrádce. K rezignaci ho nikdo nenutil. Rezignovat musel, když naši rodiče zahynuli při nehodě a nikdo jiný, kdo by řídil dopravní společnost naší rodiny, nebyl. A já jsem přesvědčen, že odvedl dobrou práci.“

„Tak dobrou,“ prohodil Gidlow, „že vám nenechal ani tolik, abyste mohl zaplatit školné. Ale na tom nezáleží, protože i kdybyste měl na účtu milion, odejít byste musel – to by vám mělo být útěchou. Zajedete si se mnou na bezpečnost na dlouhodobou sondáž. A pokud víte, kde váš bratr je, pošlu vás k němu, až s vámi budeme úplně hotovi.“ Gidlow pohlédl na

admirála. „Snažil jsem se Farga Wellse najít, ale ne-
uspěl jsem.“

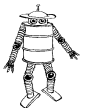
„To nevím proč,“ odvětil klidně admirál Yogo. „Nahlédl jsem do počítačové centrály a nezdá se, že by s tím byl nějaký problém.“ Zabubnoval rychle prsty na ovládací tlačítka na psacím stole a obrazovka na stěně se rozsvítila.

Když se objevil obraz Jeffova staršího bratra, Jeffovi poskočilo srdce. *Potřeboval* Fargovu sílu a veselí – jenže tenhle prvotní pocit byl vystřídán náhlým úlekem. Fargovým bystrým modrým očím chyběla důvěrně známá jiskra a rozčepýřené černé vlasy měl úhledně učesané.

Vážně jsem v průšvihů, pomyslel si Jeff. Dokonce ani Fargo si kvůli mně nedovolí být sám sebou.

Fargův holografický obraz všechny pozdravil vážným kývnutím. „Vidím, že máte společnost, pane admirále, a její důvod si dokážu domyslet. Opravdu náš pan Gidlow věří, že Jeffa platí Ing? Přiznávám, že můj bratříček je na svůj věk velký, ale podstoupit jednu z Gidlowových slavných sondáží by neměli nutit žádného vesmírného kadeta. A neměla by to ospravedlnit ani ta záležitost s Ingem Nevděčnickem.“

„Vaše domněnky jsou vedle jak ta jedle, *pane Wellsi*,“ odsekl Gidlow upjatě. „Nejde o to, že bychom vašeho

bratra podezírali ze spolčení s Ingem – ačkoli v těchto smutných dnech je jen málo těch, kterým můžeme zcela důvěřovat. Chceme pouze zjistit, jaké přísně tajné materiály v marsovské svahilštině se z počítače naučil, a ujišťuji vás, že to také uděláme. Mě nezastavíte, pane Wellsi.“

„Gidlowe, já sice vaši neotřesitelnou a absolutní sebestojitost obdivuji, ale Vesmírná akademie je součástí Vesmírného velení,“ zasáhl Yobo, „a když jde o sondáž, mám takové tušení, že rozhodující slovo mám já.“

„Pokud se jedná o otázky bezpečnosti, nelze zodpovědnost dělit, pane admirále. Promiňte, ale tady rozhoduji já.“

„Promiňte, Gidlowe, ale nerozhodujete.“ Yobo se majestátně vztyčil jako hora Olympus Mons na jeho rodném Marsu. „Co se s tím chlapcem stane, rozhodnu já.“

Fargo se najednou zachechtal a začal cosi říkat svižnou svahilštinou osadníků z Marsu.

Gidlow zalapal po dechu a admirál Yobo zařal obrovské ruce v pěst a zamračil se.

Jeff z toho byl celý pař. „Co to vyvádíš, Fargo?“

„Prozrazuju pár státních tajemství, bráško.“

Admirál se z výšky zadíval na Jeffa. „Tys nerozuměl ani slovo, že ne?“

„Ne, pane.“

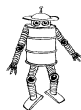
„Lže,“ vyhrkl Gidlow.

„To si nemyslím,“ odvětil Yobo. „Vzhledem k tomu, co Fargo říkal, by musel být dokonalý herec, aby to na sobě nedal znát. Klidně můžeme přijmout jako fakt, že Wells svojí malou šarádou právě dokázal, že chlapcův pokus o učení ve spánku selhal, jak chlapec tvrdil. Chlapec se smí vrátit na akademii.“

„Já musím protestovat, pane admirále,“ prohlásil Gidlow. „Ředitelka akademie mi přiznala, že chlapcovo školné je nezaplacené již tak dlouho, že ho na škole drží už jen jeho skvělá – *dosud* skvělá – reputace. Říkala, že si myslela, že chlapec získá stipendium, ale to teď vzhledem ke škodám na počítačích nepřipadá v úvahu.“

Admirál Yobo se opět začínal mračit, do věci se však klidně vložil Fargo Wells. „Na tom, co Gidlow říká, něco je, pane admirále. Moc peněz nemáme a žádné školné platit nemůžeme. Už je skoro léto a mému bráškovi by se nejspíš hodilo nějaké volno... a mezitím, ehm, se nám možná podaří naše jmění obnovit.“ Mrkl na Jeffa.

Jenže Jeffovi se jeho návrh nelíbil. „Já žádné volno nechci, pane admirále. Mně se na akademii líbí. V budoucnu chci vstoupit do flotily.“

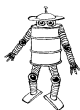

„Ale tohle léto ne,“ odušil rozhodně Fargo. „A tobě se to vyplatí, Jeffe. Nejsme úplně na mizině. Máme průzkumnou loď a můžeme získat práci ve vesmíru, což bude užitečná zkušenost. Máme dost i na to, abychom tě teleportovali na Zem a mohli letní slunovrat oslavit spolu.“

Kdykoli jindy by Jeffovo srdce při tom pomyšlení radostně poskočilo. Letní slunovrat měl nastat nazítří a jeho oslava sjednotí celou sluneční soustavu. Všechny ty obří kosmické domovy, neboli „kosmovy“, každý s desítkami tisíc obyvatel – Lunární stát, Marsovská kolonie – dodržovaly zvyklosti kalendáře pozemské severní polokoule. (Nakonec to vzdala dokonce i Austrálie.) Šlo o projev úcty k původnímu ústředí Sluneční federace ve starém sídle OSN na severní polokouli, na ostrově tvořícím dnes Mezinárodní oblast Manhattan, která s tím, že se bude považovat za součást Sluneční federace, souhlasila dosti neochotně.

Jeff se úpěnlivě obrátil na generála. „Pane, kdybych mohl na akademii zůstat na letní kurzy...“

„Děcka, která dělají v počítačích zmatky, potřebují vypadnout a chvilku se od nich držet dál na nějakém pěkném primitivním místě, jako je Manhattan. Samozřejmě pod mým dohledem. Souhlasíte, pane admirále?“ Fargo si s Yobem vyměnil dlouhý pohled.

Jeffa se to dotklo. Nesnášel, když ho dospěláci přehlíželi a bavili se spolu, jako by tam nebyl. Fargo to téměř nikdy nedělal. O co tu jde?

„Ano,“ přisvědčil Yobo. „Běžte si sbalit, Jeffersone Wellsi.“

„Ale já...“ začal Gidlow.

„Chlapec jede domů,“ prohlásil Yobo. „Vy se o něj už nestarejte.“

„No tak, Jeffe,“ řekl Fargo. „Čím víc si pospíšíš, tím dřív se připravíš o Gidlowovu okouzující společnost. Příležitost a já ti budu vyprávět historky o zločinech a touhách Inga Nevděčnicka. Vzpomínáš si na naše heslo HSZ, co? Tak večer!“ Jeho obraz vybledl.

„Co znamená to heslo?“ chtěl vědět Gidlow.

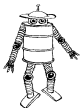
Jeff rychle přemýšlel. „To je celý Fargo. Myslí tím, že všechny problémy můžete překonat.“

„HSZ? Všechny problémy můžete překonat? Pane admirále, to je nějaké spiknutí...“

„Není,“ ohradil se Jeff. „Takhle on prostě o problémech uvažuje. Je tak hezký, že... no, HSZ znamená ‚holky se získají‘.“

Admirál se hlasitě rozchechtal. „To je nefalšovaný Fargo,“ prohlásil a Jeff se snažil potlačit úlevný povzdech.

„Tak či tak,“ řekl Gidlow, „tenhle chlapec se na akademii nevrátí. Na to se spolehněte, hochu!“ Prudce se

otočil k odchodu a už samotné obrysy jeho zad prozrazovaly vztek.

Ale proč mě tak nesnáší? žasl Jeff.

Admirál Yobo se na něj ale shora shovívavě zadíval a řekl: „Brzy bude zase lépe, Jeffersone. Víte, kdysi jsem znával vaše rodiče. Byli to mí dobří přátelé – a také dobří seismologové, dokud je nedostal Io. Jenže podnikání jim nešlo o nic víc než Fargovi.“ Podal Jeffovi lístek papíru.

„Co je to, pane?“

„Kreditní poukaz. Kupte si za něj učebního robota, takového, který se umí napojit na Solární vzdělávací systém. Naučte se dost, aby vás na akademii přijali znovu a na stipendium.“

Jeff schoval ruce za zády. „Ale já vám to nedokážu splatit, pane.“

„Já myslím, že dokážeš. Nemyslím, že by to někdy dokázal Fargo, ale tuším, že ty máš v hlavě víc zdravého rozumu než on. Nakonec to moc peněz není, protože zase tak bohatý ani štědrý nejsem. Budeš si muset koupit nějakého *použitého* robota. Na, vezmi si to! Je to rozkaz!“

„Ano, pane,“ zasalutoval automaticky Jeff. Pak se zmateně a ustaraně vydal pryč. HSZ? Je Fargo v pořádku?

